

Miyase
Sertbarut

Sisin Sakladıkları

Tudem
Modern
Klasikler

Sisin Sakladıkları

Miyase Sertbarut

SİSİN SAKLADIKLARI

© 2004, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut

EDİTÖR: Burhan Düzçay

DÜZELTİ: Şirin Etik

SANAT YÖNETMENİ: Geray Gençer

KAPAK İLLÜSTRASYONLARI: Elif Deneç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2005

On Altıncı Baskı: Kasım 2016 (3.000 adet)

(İlk on beş baskı toplam 49.000 adet)

ISBN: 978 - 605 - 9604 - 46 - 8

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Sisin Sakladıkları

Miyase Sertbarut

Tudem
Modern
Klasikler

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu. Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi.

Karnının ağrısı geçti.

Kitapların bütün ağırlara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın Devlet Tiyatroları repertuvarında *Nalınca ile Padişah* adlı çocuk oyunu bulunmakta, ayrıca *Sınavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda sahnelenmektedir. *Komşumuz Çok Acayip* adlı romanı 2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır.

01

Kahvaltıda Kötü Haber

O pazar sabahı Nilgün Hanım kahvaltıyı balkona hazırlamıştı. İlay'ın sevdiği fıstıklı salamdan bile vardı masada. Pazar sabahları annesinin kahvaltı masasına özel yiyecekler koymayı sevdiğini biliyordu İlay, bunun için şaşırmadı; ama mutfaktan tereyağlı omletin kokusu da gelince durumda bir olağanüstülük olduğunu sezmeye başladı. Yine kötü bir şey olmuştu anlaşılın, çünkü masada annesinin nefret ettiği ketçap ve mayonez şişeleri de boy gösteriyordu.

Annesi ve babası boşanacaklarını İlay'a söyledikleri gün de masaya kızlarının en beğendiği yiyecekleri koymuşlardı. Patates kızartması, kuru köfte, bol mayonezli rus salatası ve büyük boy kola şişesi. İlay patateslerin üzerine ketçabı boca ederken ikisi de her zamankinin tersine seslerini çıkarmamışlardı.

“Acaba annemin tayini mi çıktı?” diye düşündü oturmak için sandalyeyi çekerken. Buna üzülmüdü doğrusu. Annesi

hastanede doktordu; son aylarda, tayinim çıkabilir deyip duruyordu. Eğer başka bir yere taşınacak olurlarsa oturdukları semtteki arkadaşlarından, en çok da Tayfun'dan ayrılacağı için çok üzülürdü.

Altı aydır kalbinden ve hayalinden çıkaramadığı Tayfun'la yeni yeni yakınlaşmaya başlamışlardı. Ah! Okulun en yakışıklı çocuğuydu Tayfun. Onun gibisini bir daha bulamam diye düşünüyordu İlay. Çocuk bir hafta önce arkadaşlık önerisinde bulunmuş, İlay da fazla düşünmeden hemen kabul etmişti. İlay'ın parkta dolaşıp kafede diz dize oturduğu, gözlerinde bambaşka ışıklar ve gölgeler gördüğü ilk erkek arkadaşydı bu çocuk. Diğer arkadaşları Tayfun'u fazla onaylamamışlarsa da İlay'ın kalbi sanki yalnızca onun için çarpıyor gibiydi. İlk aşkın, ilk sevgilinin yarattığı coşkuyla kendisini dünyanın en mutlu insanı olarak görüyordu şimdi. Eğer annesi başka bir kente gitmeleri gerektiğini söylerse buna kesinlikle ayak direyecekti. "Babamla kalırım o zaman," diyebilirdi. Babasının buna itirazı olacağını sanmıyordu. Annesi üzülürdü, ama ne yapsın, Tayfun'dan ayrılmamak için her şeyi yapabiliirdi.

Mutfaktan gelen tereyağlı omlet kokusu eşliğinde hayallere daldı. Balkonlarına yakın duran heybetli çınar ağacına tüneymiş, gagaları tuhaf bir biçimde kısa, üç kargayı da görmüyordu. Kargalarsa bütün dikkatlerini İlayların balkonuna, balkon

masasındaki yiyeceklere vermişlerdi. İki hafta önce bu çınar ağacının dalında duruyor olsalardı, bu üç tuhaf karga İlay'ın dikkatinden kaçmazdı. Özellikle de normal kargalara göre daha kısa kalmış gagaları ve tavuk bacağı kalınlığına ulaşmış bacaklarıyla... Ama İlay iki haftadır rüyalarının prensini bulmuş ve bütün dünyayı unutmuş bir durumdaydı. Bu kuşları görseydi bile dünyanın en güzel bülbülleri, kanaryaları gül dalına konmuş da ona şarkılar söylüyormuş gibi gelecekti. Eh, ne de olsa İlay genç kızlığa ilk adımlarını atmış, âşık bir kızdı.

Okul bitmiş, test kitapları bir daha ortaya çıkarılmamak üzere yatağın altına atılmış, derslane yolları unutulmuş, sınav stresi geçmiş, karneler alınmış, İngilizce kursları sona ermişti. Bundan sonra sinemalar, parklar, internet kafeler, hamburgerciler vardı. Sınav sonucu açıklanıncaya kadar rahattı. Sınavı da iyi geçmişti. Fen lisesini kazanamazdı belki, ama iyi bir Anadolu Lisesine kapağı atabilirim diye düşünüyordu. Gideceği lisede küçücük ana sınıfı çocuklarıyla aynı koridorda koşmayacaktı, okulda nöbetçi olduğu günler düşen ufaklıkları kaldırmak, onların aptalca kavgalarına son vermek gibi bir kaygısı da olmayacaktı. Her şey daha ciddi, yaşına uygun ve eğlenceli geçecekti. Öğretmenlerine “hocam” diyebilecekti. İlköğretimde en çok buna heves etmişti; ama öğretmenleri bu sözcüğe çok kızıp kendilerine “öğretmenim” demelerini istiyorlardı hep.

Oysa “hocam”, “Ben artık büyüdüm, beni küçük bir çocuk gibi değerlendirmeyin,” demekti İlay’ın gözünde.

Artık onu beğenen bir erkek arkadaşı da vardı. Gerçi daha el ele bile tutuşmamışlardı; ama gözler çok şey anlatabiliyordu, bir de uzun telefonlar... İlay artık kendini çirkin de bulmuyordu aynaya bakarken. Gözüm biraz daha büyük olsa, kulağım daha küçük olsa, burnum kalkık olsa demiyordu. Onu beğenen biri çıkmıştı karşısına, demek ki güzeldi. Üstelik Tayfun okulun gözde yakışıklılarından.

Annesi, elinde omlet tabağı ile balkona girdiğinde İlay’ın hayalleri dağıldı. Omlet tabağını İlay’ın önüne koyarken yapay bir sevinç kattığı sesiyle ortamı yumuşatmaya çalışıyor gibiydi.

- Prensensim acıkmış da beni mi bekliyormuş!

- Anne, bebekmişim gibi konuşma lütfen!

Annesi aldırmadı onun karşı koymasına.

- Ah, büyümüş de annesine karşı mı geliyormuş bebeğim?

- Kötü haber ne anne?

Annesinin yüzü normal halini aldı. Bir suskunluk oldu. İlay annesinin onaylamadığı bir biçimde ketçabı ve mayonezi yumurtaların üzerinde gezdirmeye başladı. Nilgün Hanım kalın ipler halinde birbirine karışan kırmızılığa ve beyazlığa bakıyor, ama İlay’ı uyarmadığına göre hiçbir şey görmüyordu. İlay derin bir soluk alıp sordu:

- Evleniyor musun yoksa?

Annesinin suratı asıldı.

- Bu da nereden çıktı? Hem kötü haber vereceğimi neden düşündün? Bir haber var doğru, ama zannettiğin gibi değil.

- Tayinin mi çıktı? Taşınıyor muyuz?

- Bilemedin... Çay mı, süt mü?

- Neskafe, sütlü olsun.

- Hımm... Zevklerini değiştiriyorsun!

Annesi haklıydı, o güne dek neskafeden hoşlanmazdı. Tayfun'la gittikleri pastanede Tayfun neskafe içince o da denemek istemiş, önce acı bulmuş, ama biraz krema ekleyince tadını pek beğenmişti. Şimdi hem o anı hatırlamak hem de annesini şaşırtıp bir çeşit intikam almak istemişti. Annesi her ne söyleyecekse bunun kendisi için iyi bir şey olmayacağını düşünüyor ve ona karşı koymaya hazırlanıyordu. Masanın altından bacaklarına sürtünen kedisi Sarman'a yumurtanın ketçap ve mayonez bulaşmamış yerinden birazını gizlice tattırdı. Annesi, Sarman'ın mutfaktaki özel tabağının dışında beslenmesinden hiç hoşlanmazdı.

Nilgün Hanım mutfakta neskafeyi hazırlarken İlay tabağındaki omleti iştahla yemeye başladı. İnsan kendini tok karnına daha iyi savunur diye bir felsefe geliştirivermişti o anda. Belki de haberi öğrendiğinde hiç iştahı kalmayacaktı.

Kadıncağız balkona bir fincan neskafe ile döndüğünde İlay'ın tabağı neredeyse boştu.

Annesi de oturdu, çatalıyla omleti bir iki didiklemedi, ama ağzına götürmedi, çayından koca bir yudum aldı. İlay, fark ettirmeden annesini gözlüyordu. Şimdi konuşacak, dedi içinden. Nilgün Hanım öksürerek boğazını temizledi. Önemli bir şey söylemeden önce hep yapardı bunu. Sesi çatallaşsın istemiyordu herhalde.

- Yaz tatili başladı. Bütün gün evde yalnız başına sıkılacaksınız.

- Evde yalnız olmaktan sıkılmam anne, beni tanımıyormuş gibi konuşuyorsun. Televizyon var, bilgisayar var, internete giriyorum... Sonra arkadaşlar var.

Bunları söylerken çınar ağacının dalına konmuş kargaları fark etti.

- Anne! Şunlara bak...

Annesi konunun dağılmasını istemiyordu, ama ister istemez başını o yana çevirdi.

- Ne var? Karga işte... *Hırsızlık* yapmak için bizim içeriye girmemizi bekliyorlar. Ama merak etme Sarman'dan korkar onlar.

Annesinin kargalardaki tuhaflığı fark etmemesine şaşırırdı İlay.

- Ama anne, bu kargalar sence de biraz garip değil mi? Şunların bacaklarına bak, tavuk bacağı gibi iri, gagaları da normal kargadan kısa. Kargadan çok tavuğa benziyorlar. Çok komikler ya!..

Annesi önemsemedi bunu; ama kızını aydınlatmadan da duramadı:

- Geçenlerde kargaların kırka yakın türü olduğunu okumuştum bir kitapta. Bunlar da o kırk türden biri demek ki. Neyse bırak şimdi onları... Senin evde yalnız kalman benim işyerinde sürekli endişelenmeme yol açacak.

- Artık yangın çıkartacak yaşta değilim anne. Ayrıca Sarman da bana arkadaşlık ediyor.

Nilgün Hanım, İlay'ın söylediklerini duymamış gibi sürdürdü konuşmasını:

- Hele nöbetçi kaldığım geceler.. Baban da yakın yerde oturmuyor, ondan rica edemem ki...

- Anne ben büyüdüm.

Annesi kendi fincanına biraz daha çay ekledi konuşmaya devam etti:

- Bir teyzen var biliyorsun.

İlay alaylı bir üslup takındı:

- Biliyorum, daha doğrusu bilmiyorum, trenle on beş saat gidildikten sonra, bir saat katır sırtında gidilen bir köyde oturuyormuş.

- Kim söyledi öyle gidildiğini?

- Sen söylemiştin, unuttun mu? Hani aile ağacı ödevim vardı da o zaman teyzemi de eklemiştin, ben de merak edip nerede yaşıyor diye sormuştum.

Annesi şaşırmişti:

- Bu kadar ayrıntılı nasıl hatırlayabildin?

- Yüzünü bile görmediğim bir teyzem olması ilginç gelmişti. Eee anne, yoksa teyzemi mi çağıracaksın buraya? Bana dadılık yapacak birini arıyorsun sanırım. Teyzem buraya gelinceye dek yaz tatili biter.

Annesine karşı konuşmasının gittikçe dik başlı bir hal aldığını fark etmiyordu İlay. Sesinin de küçümser bir tınısı vardı. Annesinin aldığı kararlara karşı hep böyle olmuştu son zamanlarda. Annesi ve babası boşandıktan sonra hırçınlaştığını arkadaşları da söylemişti; ama elinde değildi, çabucak sinirleniyordu. Aslında durumundan şikâyeti yoktu, evet babasını zaman zaman özlüyordu; ama annesi ve babası anlaşarak boşanmışlardı, babası on beş günde bir onu görmeye geliyor, birlikte hoşça zaman geçiriyorlardı.

Bu teyze işi canını sıkıyordu şimdi. Üstelik köyden gelecekse İlay'la anlaşacak ortak bir nokta da bulmazdı. Onun izlediği televizyon programlarına mı mahkum olacaktı yani? Bir de alışık olmadığı yemekleri pişirmeye kalktı mıydı, evin tadı tuzu kaçardı. Son darbeyi indirdi annesi.

- O gelmeyecek İlay, gelemeyecek daha doğrusu, orada işleri var. Sen gideceksin.

Oturduğu plastik balkon sandalyesinde kaykılarak annesini dinleyen İlay birden doğruldu. Bunu hiç beklemiyordu. Ne işi vardı haritada bile gösterilmeye değmeyecek kadar küçük bir köyde?

- Hayır! Hayır! Binlerce kez hayır anne!

- Otur da sakince konuşalım.

- Ben hiçbir yere gitmiyorum! Benden kurtulmaya çalışıyorsun değil mi? Babamı yolladın, şimdi sıra bende mi? Bu evde Nilgün Hanım Cumhuriyeti mi kurmaya çalışıyorsun anne?

İlay annesinin ne diyeceğini beklemeden odasına kaçtı. Ortada bir gerginlik olduğunu anlayan Sarman da arkasından... Annesi masada tek başına kalmıştı. Kızını ikna etmenin yollarını düşünmeye başladı. Bir yandan da İlay'ın yanlış düşüncelere saplanmasından çekiniyordu. Biraz önce olduğu gibi... İnsan çocuğundan kurtulmak ister miydi? Babasından da anlaşarak boşandığını elbette biliyordu, ama öfkelenince böyle suçlayıvermişti işte annesini. Bunun yerleşik bir düşünce halini almasına engel olmalıydı. Acaba İlay'ın babasından mı yardım isteseydi? Belki onu dinlerdi.

İssız bir köyde süregiden günlük yaşamı, nefes kesici bir maceraya dönüştüren bir roman.

Miyase Serbarut'un ünlü eseri *Sisin Sakladıkları* açığa çıkarılmayı bekleyen tüm gizemiyle, Tudem Modern Klasikler koleksiyonu içinde yeniden okurunu selamlıyor...

"*Sisin Sakladıkları* heyecanlı bir roman; günümüzde geçen, çağı yakalamış, şimdinin çocuklarını kesinlikle çok heyecandıracak bir roman hem de."

Radikal Kitap

Tudem
Modern
Klasikler

ISBN: 978-605-9604-46-8

9 786059 604468